BU SAYIDA:

Amerika'nın Keşfi

ÇOCUK HAFTASI

EN İYİ ÇOCUK MECMUASI

Sayı: 20

50 Krş.

ACAR MARATON BİRİNCİSİ
YARINKİ MARATON KOŞUSU İÇİN ANTRENMAN YAPMALIYIM
ACAR'IN ANTRENMANI, KOMŞUSUNU FENA HALDE RAHATSIZ EDİYORDU.
BÖYLECE...
MÜKEMMEL BİR ANTRENMAN OLDU.
ERTESİ GÜN
İLK ÖNCE EMNİYET. ACAR, MARATON KOŞUSUNA İŞTİRAK EDİYOR. GİDERKEN DİKKAT EDİN
BİRİNCİLİK GİTSE BİLE İŞARETLERE DİKKAT ETMELİYİM
ÇOK BEKLERSİN OĞLUM. BU TRAFİK LAMBASI BOZUK. HEP KIRMIZI...
YAŞASIN! ACAR LAMBAYI YAPTI!..
KAN BEYNİME SIÇRADI...
KÖPRÜDE VAKİT KAYBEDERİM.
BU BALIKLAR YOLUMA ÇIKARLARSA SAYILARI TÜKENİR.
AY!
BOĞA VAR!
SON TUR...
HEPSİNİ GEÇTİM SANIYORDUM.
ÜFFF! ARTIK NEFESİM TÜKENDİ..
SÜRATE LÜZUM YOKTU ACAR. BU, DÜNKÜ YARIŞI TAMAMLIYORDU...
ACAR BÖYLECE YARIŞI BİTİRİP BİRİNCİ MÜKÂFAATI ALDI...

Amerikanın Keşfi

Amerika'yı bundan 466 yıl evvel, 12 Ekim 1492 de Kristof Kolomb keşfetmişti.

15. YÜZYILDA, yeryüzünde Amerika karasının varlığı bilinmiyordu. O tarihte Atlantik Okyanusunu böyle bir haftadan daha kısa bir zamanda aşacak gemiler yoktu. Yalnız, dünyanın yuvarlak olduğu ve yalnız bir yöne doğru gidilirse, dünya dolaşılıp hareket edilen yere varılacağı biliniyordu.

Avrupa karasında oturanlar Afrika'yı dolaşarak Atlas Okyanusuna açılıyor ve Hindistan'a, daha ötelere gidiyorlardı. Söylentilere göre, Kristof Kolomb daima doğuya doğru gidilerek Hindistan'a varıldığını biliyor, Batı yolunun daha kısa olabileceğini düşünüyordu. Amerikanın keşfinin sebebi budur. İşte bu yüzden orada oturanlara Hintli denilmiştir. Kristof Kolomb bulduğu yeni karanın Hindistan'ın arka yönü olduğunu zannetmişti.

Bu büyük gezgin ve bu büyük denizci, bir çulhanın, yani dokumacının oğluydu. İtalya'da, Cenova'da 1451 yılında doğmuştu. Gençliğinde, önce babası gibi dokumacılık yaptı. Sonra denizci oldu. Eline geçen zamanın haritalarını tetkik etti. 1482 de Portekiz'e gitti. Düşündüğü seyahati yapabilmek için on yıl kadar çalıştı. Nihayet İspanya Kraliçesi İsabel'den üç gemi almağa muvaffak oldu. 1492 de Polos limanından 3 Ağustosta hareket etti ve 63 gün daima batıya doğru giderek 12 Ekimde Antiller takım adalarından Bahama grubundan San-Salvador adasına vardı. Daha sonra Küba ve Haiti adalarına da uğrayıp İspanya'ya döndü.

Kristof Kolomb bu ilk seyahatinde, uzun deniz yolculuğu sırasında, gemicilerin ayaklanması ve dönmek istemeleri yüzünden büyük sıkıntılar çekti. Dönüşünde kendisini büyük törenlerle karşıladılar.

Kolomb bundan sonra üç seyahat daha yaptı ve son seyahatinde asıl Amerika kıtasına ayak bastı. Onun adalardan sonra asıl eriştiği kara Orta Amerika çevrelerindedir.

Kolomb yerli halkı beraberinde giden İspanyolların zulmünden koruduğu için düşmanlarının ve kendisini çekemiyenlerin etkisiyle Kral Ferdinand tarafından görevinden çıkartıldı. Bu büyük kâşif Bobadilla tarafından zincire vuruldu, İspanya'ya getirildi, orada büyük sıkıntılar içinde öldü. 1506 yılına rastlıyan bu ölümünden bir müddet sonra kıymeti bilindi ama kendisi bunu görememiş, hattâ keşfettiği karaya kendi adı bile verilememiştir.

Kolomb tarafından keşfedilen bu yeni kıtaya Amerika Vespucci adında Floransalı bir gemici dört seyahat yaparak bazı krokiler çıkarttı ve kartoğraflar bu kara parçasına onun adını verdiler. Amerika işte bu yüzden (America Vespucci) adlı gemicinin adını almıştır.

Sevgili Okuyucularımıza

Açık Mektup

Son haftalarda; kâğıt, mürekkep ve baskı fiatlarının aşırı derecede yükseldiğini herhalde biliyorsunuz. Şayet bundan pek haberdar değilseniz, herhalde anneleriniz, babalarınız gazetelerden okuyup öğrenmişlerdir.

Yalnız bizim değil, bütün basım müesseselerinin varlıklarını sarsan bu durum karşısında mecmuamızı zarardan kurtararak devam ettirebilmek için, gelecek hafta çıkacak 21 inci sayımızdan itibaren, 75 kuruş fiata yükseltmek zorunda kaldığımızı sevgili okuyucularımıza üzülerek bildirir ve elimizde olmayan bu fiat yükselmesinden dolayı bizi mazur göreceklerini umarız.

Karındaşım

OĞUZ HAN

BÜYÜK TÜRK ROMANI - 20 -

Yazan: Aptullah Ziya KOZANOĞLU

URTUS iline askeri yerleştirdi. Ele geçen malları dağıttı. Orduya gitmek üzere kırk yiğiti ile kaleden çıkarken babası Kara Han'ın erleri çevremizi sardılar. Başlarında Karluk vardı.

Karluk ile karşılaşmamız, Türk ulusunun tarihi üzerinde pek önemli değişiklikler yaptı.

Karluk bizi kırk yiğitimiz ile sarmış ve sağımızı, solumuzu, önümüz, ardımızı tutmuştu.

— Oğuz Bey! diye seslendi. Size büyük Türk Hakanı Kara Han'ın buyruklarını getiriyorum.

Kırk yiğitinin kargılarına el attıklarını gören Oğuz Han:

— Herkes yerinde dursun, diye buyurdu. Sonra Karluk'a döndü:

— Babam Hakanın buyruğunu bildirin!

— Kara Han artık sizi evlât olarak tanımıyor!...

— Baba evlâttan nasıl ayrılır, et kemikten ayrılmaz!

— Babanızdan destur almadan dost bir hanlığın ilini bastınız, mallarını yağma ettiniz. Askerini kırdırdınız boş yere kan döktünüz!

— Kanlar boş yere dökülmedi Karluk, bizden zorla koparılan Urtus ilini geri almak için döküldü...

— Urtus ili ile birlikte alınan hazineler, mallar ne oldu?

— Bu cengi kazanan erlerle başbuğlara bölüşüldü!

— Cenkte kazanılanları bölmek veya bölüştürmek Türk Hakanının buyruğu ile olur, sen hem cenge, hem de cenkte kazanılanı bölüştürmeğe kendi kendine buyurmakla büyük Türk Hakanını hiçe saydın. Karahan'ın buyruğu ve Kurultayın kararı ile artık (Tekin) değilsin!

Oğuz Han:

— Başka? dedi.

— Ayrıca artık Türk ilinde, yaşaman da doğru görülmediğinden sana yeni bir yurt seçtik.

Sözün burasında dayanamadım:

— Oğuz Bey'in elinden ve alnından kimseler babasının yerine geçme hakkı olan (Tekin) liği ve hele aramızda yaşamak hakkını alamaz!

Karluk sırıttı:

— Kurultay alır! dedi.

— Bizi ondan ölüm bile ayıramaz! diye haykırdım.

Karluk güldü:

— Aslında ayrılmıyorsunuz! dedi. Seni ve kırk yiğitini de birlikte götürüyor. Bir daha destur almadan Türk iline dönmeyeceksiniz. Yeni yurdunuz (Yeu-Çin) lerin yurdu olan Kuzey gün doğusudur.

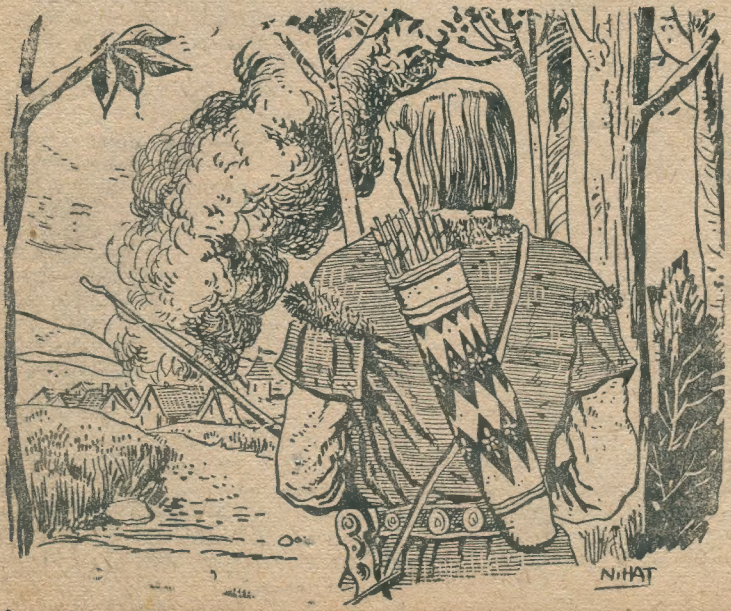

XIII

Bu fasıl yeni yurdumuzda nasıl yerleştiğimizi anlatır.

(Yeu-fi) lerin göl sularını andırır mavi gözlü bir hatunları vardı. Oğuz Hana dedi ki:

— (Yeu-fi) lerin arasına hoş geldin bahadır. Bu yaylaları da senin yurdunla bir tut, her ağacın altı gölgeliğin, her pınar başı serinliğindir. Dilediğin gibi gez, dilediğin gibi avlan!

Oğuz Han, babasının kendisine yakıştırdığı(yerini kendi sağlığında ele geçirmek) gibi ağır suç karşısında çok üzülmüş fakat benim ve kırk yiğitinin aklına uyup Hakan buyruğuna kafa tutmak istememişti.

— Ben bugün Hakanın ve Kurultayın buyruğuna başkaldırsam, yarın da benim buyruğuma başkaldırırlar. Buyruğa boyun eğmemek suçu kabullenmek demektir. Onların bu yanlış görüşlerini zaman ortaya kor, Türk ulusu bana hak verir. O gün çarpışırım.

Dediğini yaptı. İlerde de her haksız istek karşısında kendi susar, Türk ulusu ve ordusu bu haksızlığa karşı ayaklanırsa baş olur, yağılarını yakar; yıkardı.

(Yue-fi) lerin göl rengi gözlü hatununun «Dilediğin gibi avlan» sözünü, Oğuz Han yüreğini avutmak için yanlız anlamış göründü, önce ceylânları geyikleri, keklikleri avlayacağına, bu göl gözlü hatunun kalbini avladı.

Uzüntüsünü, tasasını silkip attı. Once kırk yiğitine ve bana sol elimizi kullanmayı öğretti.

— Hepinizin sağ elini bağlayacağım, sol elinizle goreşecek, ok atacak, kılınç savura-

çaksınız! dedi.

Kendisi aslında solaktı. Fakat sağ elini de kullanıyordu

İki ay içinde hepimizin, hem sağ ve hem sol ellerimizi kullandığımızı görünce:

— Tamam, dedi. Şimdi oldu. Hem salak, hem solak oldunuz.

Solaklığımız gelişince eskiden salak oluşumuzu aklımıza getirir, biz de:

— Salaklıktan kurtulduk ! diye sevinirdik.

Bu misafirliğimiz çok sürmedi.

Bir gece pınar başında ikimiz serin suyun, şırıltılarına dalmış ana yurdumuzu düşünüyorduk.

Birden çalıların arasından bir hışırtı duyduk, sonra bir baykuş yedi kere öttü.

Oğuz Han:

— Göksel geliyor! diye mırıldandı.

— Ben çekileyim, dedim.

— Hayır! dedi. Bu gelişte birşey seziyorum. Atla gelmiyor, sesini de gizliyor. Tanrı yardımcımız olsun!

Kendisi de bir baykuş gibi üç kere öttü.

Yeniden bir baykuş, yedi kere ötttü. Oğuz Han ayağa kalktı.

Gecenin morluğu içinde, kara gövdesinin dev gibi resmi havaya düştü.

— Şimdi bir yağıya ne güzel amaç olur, bir okta yere yıkarlar, diye kötü kötü düşündüm.

Fakat düşüncemden daha kötüsü meğer başıma gelecekmiş.

Karanlıklar içinden bir kız fırladı, geldi Oğuz Hanın karşısına dikildi.

Oğuz Han:

— Tünaydın! Göksel, dedi. Ne oluyor?

Göksel'in sesi çok titrekti. Koşmaktan çok, ağlamaktan kesildiği belli oluyordu.

— Türkler içinde alçak çıkar mı Kara Oğlan? diye sordu.

Bu seste yılan görmüş bir insanın sesi gibi ağır ve yakıcı bir eda vardı.

Oğuz Han bu ağır sözleri duymamış gibi:

— Her milletin alçağı da yükseği de olur! dedi. Amma Türk elinde çıkan olursa başı ezilir.

— Öyle ise Hakan baban ile üvey ananın başını ezmek sana düşüyor!

— Türk Hakanı için kötü söz söyleme!

— Alçaklığın cezası Hakanlara göre değişiyor mu yoksa?

— Sözü kısa kes! Derdini anlat!

— Sen biliyor musun ki burada konuk değildin!

— Biliyorum, diyet idim. Türkler size saldırmayacaklarını perçinlemek için beni sizin katınıza diyet diye vermişler (Yue-fi) ler seni hâlâ babanın yerine geçecek bir tekin sanıyorlar. Sen benden başka herkesten babanın seni (Tekinlik) tahtından ve Türk ilinden kovduğunu söylemedin. Benim ulusum sözünde durmaya babandan öç almak için şimdi seni öldürecek ve sözde babandan buna üzülüp kahrından ölecek!

— Kahr etmez mi benim ölümüme?

— Hayır! Bayram edecekler biz seni öldürürsek, bu sana ve (Yue-fi) lere kurulmuş bir tuzaktı.

(Sonu gelecek sayıda)

ÇOCUKLARIMIZA AHLÂK ve DİN ÖĞÜTLERİ-BİLGİLERİ

İnsan Yapısının Maddesi ve Ruhu

HER İNSAN iki cins malzemeden yapılmış bir VARLIK'tır. Yer yüzünde canlı bir yaratık olarak yaşıyan her insanın yapısı madde ve RUH denilen iki şeyden meydana gelir.

Maddelerden, yani gözle görülüp, elle tutulan varlıklardan VÜCUDÜMÜZ, BEDENİMİZ meydana gelmiştir. Her insanın bedeni birçok maddelerden vücut bulmuştur. Ana rahminde ilk şeklini alan küçücük doğup gün gün maddelerden beslenip büyüyen, gelişen VÜCUDÜMÜZ, BEDENİMİZ bizim MADDİ kısmımızdır.

Manevî dediğimiz kısım ise RUHUMUZ'dur. Gözle görülüp elle tutulamıyan bu varlık HULK'lardan meydana gelmiş ve MİZAÇ ile dokunmuştur. Bu doku manevî yapımızın varlığını AHLÂKIMIZ belli eder. Hulkların varlığımızdaki toplamının adı: AHLÂK'tır.

İnsanlara bakınız; hiç biri diğerine benzemez. İnsanların manevî yapısı olan RUHLARI da birbirine benzemez. Madde bakımından insanları kaşından, gözünden, beden yapısından ayırdedebilirsiniz. İnsanların ruh varlığını, özelliklerini de ruhun ortaya koyduğu AHLÂK gösterilerinden ayırdederiz. İnsanların ahlâkları da, yüzleri gibi, birbirine benzemez.

KIRK YILLIK ÖĞRETMEN

ATALAR SÖZÜ

İt çakırı ata değer
At çarıkı ite değmez

PEK ESKİ bir inanışa göre: Çakır gözlülerin nazarı değermiş. Zaten NAZAR DEĞMESİ, (Göz değmesi) demektir. Ekseriyetle de değici göz ÇAKIR'dır denir.

Bu atalar sözünde «Gözü çakır olan köpek ata fenalık edebilir; fakat çakır gözlü at köpeğe fenalık etmez» deniliyor. Bundan maksat itin çakırı, yani kötüsü, o halile koca ata fenalık edebilir; fakat, atın çakır gözlüsü bile köpeğe fenalık etmez; yani kötüler küçük ve ehemmiyetsiz de olsa kendinden büyüklere, güçlüklere dahi fenalığı dokunur, demektir. Bu atalar sözü de gösterir ki, gözün çakırı, sahibine göre iyi veya kötüdür. Mutlaka çakır göz (fena değer) değildir.

Ay Alioğlu

ÖĞRETMENİNİZ DİYOR Kİ

Kurtuluş Bayramlarımız

YAZAN : SADIK ÖVET

SEVGİLİ çocuklar,

Eylül ve ekim aylarının bazı günlerinde yurdumuzun birçok şehir ve kasabalarında kurtuluş günleri yapılıyor. Bu bayramlar o yerlerin düşmandan tekrar geri alınmalarının yıl dönümleridir. Bu törenleri görmiyenlere gözleri önüne bir tablo sereyim. Diyelim ki, bu yer Ege bölgesinde bir kasabamız olsun. O zamanlar yurdumuzun batı kısmına yerleşeceklerini uman Yunanlılar yenilgileri yüzünden şaşkına dönmüşler, nereden nereye kaçacaklarını şaşırmışlardı. Türk ordusu yemeden, içmeden, hattâ uyumadan buralarını ve zulüm gören yurttaşlarımızı kurtarmak için, düşmanları kovalıyor, yok ediyordu. Önde süvariler yalın kılıç, dörtnala bu şehir ve kasabalarımıza giriyor, halk uzaklardan gözyaşlarile, sevinç naralarile ordumuzu karşılıyor, kurbanlar kesiyor, kumandanların ellerine, erlerin boyunlarına sarılıyordu. Ordu durmadan ilerleyerek diğer yerleri biran evvel kurtarmaya çalışıyordu.

Bu kurtuluş günleri hangi ay ve hangi günde oldu ise o şehir ve kasabalarımızda şimdi bu olayı tekrarlıyorlar ve bir tiyatro sahnesi gibi canlandırıyorlar. Sanki, o günlerde imişler gibi atlılar, erler o zaman şehre nereden girdilerse ayni saatte genç, ihtiyar, kadın erkek, çoluk, çocuk gene oradan orduyu karşılıyor, bayram yapıyor, İstiklâl Marşı söyleniyor, hükümet binasına şanlı bayrağımız çekiliyor ve yurdu kurtaran büyük Atatürk minnetle anılıyor. İşte çocuklar, kurtuluş günleri bu. Anlamı geniş olan bu günleri daha iyi düşünmek için bir az geriye gidelim ve tarihi karıştıralım.

Alpaslan 1071 tarihinde Van gölünün kuzeyinde Malazgirt'de 50 bin kişilik ordusuyla, 200 bin kişilik Bizans İmparatoru Romen Diyojen ordusunu yenince Anadolu'yu yeniden Türk ülkesi yaptı. Bu sebepten yeni Türk tarihi 1071 den başlar, bugüne kadar devam eden devletin adına da Türkiye Devleti denir.

Bundan evvel Ortaasya'dan Anadolu'ya gelmiş, yerleşmiş ve uygarlıkta ileri gitmiş Türk devletleri vardır. Fakat asıl Türkiye, Malazgirt zaferile başlamış ve Anadolu ülkemiz olmuştur. Bu tarihten sonra yurdumuza düşmanlar, yabancılar saldırmışlardır. Uzun süren Haçlı Seferleri bunların başlıcasıdır. O zamanlar Türk şehirleri yakılmış, yıkılmıştır. Haçlılar da cezalarını bulmuşlar, perişan olmuşlardır. I. Dünya Savaşında doğudaki bazı şehir ve kasabalarımız Rusların, Ermenilerin ve Gürcülerin istilâsına uğramış ise de buraları da düşmandan temizlenmiş, bu topraklarımızın güveni sağlanarak anayurda katılmışlardır.

Bu şımarık çocuklarla taş muharebeleri yapardık.

Alpaslan

Bu saldırganlıkların en önemlisi ve en vahşisi Yunanlıların İzmir'den başlayarak Anadolumuza girmeleri, şehirlerimizi almaları ve yurttaşlarımıza zülûm yapmalarıdır. Bunlar da Sakarya'dan yüzgeri edilerek Ege denizine dökülmek suretiyle yok edilmişlerdir. 30 Ağustosta başlayan Büyük Taarruzla beraber Yunanlıların elinde bulunan ve yakılan, yıkılan şehir ve kasabalarımız eylül günlerinde düşmandan temizlenmiş ve ekim ayında bu iş tamam olmuştur. İşte o mesut günlere isabet eden ve her yıl yapılan Kurtuluş Bayramlarının yıl dönümleri budur.

O günlerde bu şehir ve kasabalarımızda herkesi hayretler içinde bırakan birçok olaylar geçmiştir. Bir tanesini anlatırsam siz de şaşarsınız.

Bu Yunanlıların elinde bulunan bir kasabamızda oluyor. Burada yalın ayak, başı kabak, kendi halinde yaşayan zavallının birisi, herkesin alayına, Yunanlıların hakaretine uğruyor. Bu yarıdeli birçok defalar da hırpalanıyor. Şndan bundan aldığı yiyeceklerle geçiniyor. Düşman askerlerine ekmek çıkaran bir fırının yanında oturarak kendisine ekmek verilmesini bekliyor. Bu hal günlerce devam ediyor. Günün birinde bu zavallı ortadan kayboluyor ve az sonra 30 Ağustosta Büyük Taarruz başlıyor. O kıyamet günlerinde ordumuz şehir ve kasabalarımızı kurtarmağa başladığı zaman, bir gün dörtnala yıldırım gibi süvarilerimiz o kasabaya giriyor. Ahali karşılamağa çıkıyor. Önde yalın kılıç gelen subaya bakınca ne görsünler, kasabalarında zavallı rolü yapan, düşmanların alayları içinde yaşayan adam bu kumandan değil mi?

Evet çocuklar, bu cesaretli ve fedakâr subay, kendisine deli süsü vererek fırın başında bulunuyor ve düşmana kaç ekmek çıktığını gizlice sayarak onların kuvvetini kontrol ediyordu. Bu olay binlerceden bir tanesi.

Ya biz! İstanbul'un kurtuluş gü-

YANICI GAZ ÇIKARAN GARİP BİR BİTKİ

Evet, bir kibriti havagazı ocağına yaklaştırdığınız zaman gaz nasıl birdenbire tutuşursa, aşağıda ismini vereceğimiz bu bitki de öylece yanıverir!

Frenkçe adı: Dictamnus Fraxinella; Türkçe adı: Gaz Bitkisi olan bu nebat, eklem yerlerinden mütemadiyen yanıcı bir gaz çıkarmaktadır

Bu bitki daha ziyade Güney Afrika ve Orta Afrika'da yetişmektedir. Nemsiz havalarda, Gaz Bitkisine bir kibrit tutulacak olursa, ortalığı hemen bir alev kaplayıverir. Bazı Avrupa ve Amerika firmaları, bu enteresan bitkiden istifade yolunu aramaktadırlar. Hattâ bunlardan birinin, yakın bir tarihte yeni bir yanıcı maddeyi piyasaya süreceği söylenmektedir.

---

nünde daha çocuk yaşta iken neler yapmamıştık? Düşman soyundan geldiğini söyleyen şımarık insanlarla deniz kenarı bir semtte yanyana oturuyorduk. Anne ve babalarımız kederli idi. Biz çocuklar gülmek nedir bilmezdik. Bulunduğumuz yerden onların oturduğu yere bakınca bazen düşman bayraklarının çekildiğini görür, çalgılar çalındığını işitirdik. Gözlerimiz buğulanır, diş bilerdik. Çocuklariyle yaptığımız futbol maçlarında, yendiğimiz halde hırsımızı alamaz, kavga çıkarırdık. Nihayet yıllar sonra Anadolu'dan sevinçli haberler gelmeğe başladı, etraf kaynaşıyor, birşeyler oluyordu. Ne olursa olsun, dedik. Mahalledeki arkadaşlarla anlaşmıştık. Sopa, taş, sapanlarımızla bu şımarıkların mahallesine hücum ettik. O ufak boylarımızla sanki onbeş yirmi yaş büyümüş, kuvvetlenmiştik. Kanter içinde, yara berelerle evlerimize döndüğümüz zaman içimiz rahat etmişti. İstanbul'un bayraklarla süslendiği ve herkesin yollara döküldüğü bir gün okuldan kalktık. Yol kenarlarına sıralandık. Ordu İstanbul'a giriyordu. Erlere çiçekler attık. Generalin otomobili eller üstünde kaldırıldığını hâlâ görür gibi oluyorum. Gece fener alayları, günlerce bayramlar...

Sevgili çocuklar, kurtuluş günleri, düşman görmüş, şehir ve kasabalarımızda her yıl yapılacaktır. Bu heyecanlı bayramları kutlayacağız ve yurdumuzda gözü olanlara, verdiğimiz eski dersleri hatırlatacağız.

Gelecek sayımızdan itibaren

MECMUAMIZDA BULACAĞINIZ YENİLİKLER

Sevgili okuyucularına faydalı olmaktan başka bir gaye taşımayan ÇOCUK HAFTASI, gelecek sayıdan itibaren, çok beğeneceğinize emin olduğumuz yeni, güzel, faydalı romanlara ve yazılara başlamaktadır.

CENGİZ HAN'IN HAZİNESİ

Türk gençliğinin romanlarını büyük bir zevkle okuduğu Aptullah Ziya KOZANOĞLU'nun, sizler için hazırladığı romanının adıdır. Gelecek haftadan itibaren tefrikasına başlıyacağımız bu romanı, büyük bir heyecanla takip edeceksiniz.

MAYMUNLAR ADASI

Mecmuamızda tefrika edilmekte olan «ÜÇ ARKADAŞ» romanını severek okuduğunuz Kemalettin TUĞCU, sizler için hem heyecanlı, hem de öğretici bir roman yazdı. (MAYMUNLAR ADASI) adını taşıyan bu romanı okurken, görmediğiniz birçok ülkeler âdeta gözlerinizin önünde canlanacak ve macerayı birlikte yaşıyacaksınız.

TÜRK KAHRAMANLARI

Türk, tâ kuruluşundanberi kahramanlıklarıyla dünyaya ün salmış bir millettir. Denilebilir ki, dünya yüzünde Türkler kadar çok ve büyük kahramanlar yetiştirmiş bir millet yoktur. İşte, kıymetli tarihçi ve muharrir Enver Behnan ŞAPOLYO, sizler için (TÜRK KAHRAMANLARI) başlığı altında çok güzel bir yazı serisi hazırladı. Bu yazı serisinde her hafta bir Türk kahramanının hayatını ve kahramanlık hikâyesini severek okuyacaksınız.

HAFTALIK BİLGİNİZİ YOKLAYINIZ

(Öğretmeniniz Diyor ki) sayfasında, her hafta sizlere faydalı bilgiler veren ve okul bilgilerinize yardımcı olan Sadık ÖVET, gelecek haftadan itibaren (Haftalık bilginizi Yoklayınız) başlığı altında, tamamiyle haftalık ders ünitelerinizle ilgili bilgileri, sizlere, gayet cazip ve meraklı bir şekilde vermeğe başlayacaktır. Resimlerle ve meraklı bilgi ve sorularla süslenecek olan bu sayfa, sizi hem eğlendirecek, hem de okul kitaplarınıza yardımcı bilgiler sunacaktır.

Nasreddin Hoca'nın Torunu HIZIR DENİZALTI ÜLKESİNDE

Nasreddin Hoca'yı elbette bilirsiniz. Yalnız memleketimizde değil, bütün dünyaca tanınmış bir mizah üstadı olan Nasreddin Hoca'nın hikâyeleri ve fıkraları hemen hergün söylenir. İşte, sizlere, gelecek haftadan itibaren Nasreddin Hoca'nın Torunu Hızır'ın maceralarını resimli roman olarak sunmaya başlıyacağız. Hızır'ın ilk macerası Denizaltı Ülkesinde geçiyor. Hızır'ın bir de Kıtır adlı afacan bir arkadaşı var. Bu resimli romanımızı okurken Hızır'la Kıtır'ın başından geçen maceraları, hem büyük bir heyecanla ve merakla takip edecek, hem de onların yaptıkları muzipliklere katıla katıla güleceksiniz.

VE DAHA BİR ÇOK YENİLİKLER

Tabiî sizler için hazırladığımız yenilikler yalnız bunlardan ibaret değildir. Yakında, hepinizin iştirak edebileceği büyük bir müsabakaya başlıyoruz. Yalnız bunun için birkaç hafta sabretmeniz icap ediyor. Şunu hiçbir zaman unutmayınız ki, ÇOCUK HAFTASI'nın sizlere daha yararlı olmaktan başka bir düşüncesi ve gayesi yoktur. ÇOCUK HAFTASI, yalnız Türk çocuklarının değil, onların annelerinin, babalarının ve öğretmenlerinin de daima emrinde ve hizmetindedir.

BALKAN SAVAŞI

GÜNEY Avrupa'yı meydana getiren üç yarımadadan biri ve en doğuda bulunanı Balkan Yarımadasıdır. Büyük Türk İmparatorluğunun bu yarımada üzerinde büyük toprakları vardı.

23 Temmuz 1908 tarihinde Meşrutiyeti ilân eden ve padişahların keyfi idaresinden kurtulan Türk milletinin bu kalkınma hareketini çekemeyen bazı devletler ve bu arada Rusya, Balkanlarda bulunan Bulgaristan, Yunanistan, Sırbistan, Karadağ'ı kışkırtarak büyük bir savaşın patlak vermesine sebep oldular.

Daha önce İtalya Trablusgarb'a saldırmış ve deniz kuvvetleri ve kendi topraklarına yakınlığı sebebiyle bu şehre ve etrafına el atmıştı. Büyük bir manevradan sonra askerlerimizi hemen tamamen köylerimize yollamış bulunduğumuz için elimizde hazır bir kuvvet yoktu. Devlet idaresi parti mücadeleleri içindeydi.

İşte bu arada yer yer ayaklanmalar ve saldırmalarla Balkan Devletleri Rumeli dediğimiz Balkan Yarımadasındaki büyük vilâyetlerimizi işgale başladılar. Edirne, Yanya, İşkodra müdafaalarından başka her tarafta kolaylıkla üstünlük sağlıyan Balkan devletleri Trakya'da ta Çatalca'ya kadar geldiler.

İdaresizlikle, hastalıklarla bozulan kuvvetlerimiz burada iyi bir müdafaa yaptı. Yine bu arada geniş Rumeli vilâyetlerimizi paylaşmak için birbirine düşen ve kapışan Balkan devletlerinden Bulgarlara karşı giriştiğimiz taarruzda Edirne ve Kırklareli illerimizi kurtardık. Fakat çok verimli ve zengin olan Rumeli vilâyetlerimiz elimizden çıktı.

1912 - 1913 yıllarında yapılan Balkan Savaşını idaresizlik ve bilgisizlik yüzünden kaybetmiştik.

Biz bu Balkan Savaşını kaybetmez, o güzel ve atalarımızın kan dökerek, emek vererek aldıkları ve imar ettikleri, camiler, köprüler, büyük yapılarla süsledikleri şehirleri elimizden çıkartmazdık. Bu büyük kaybımızın sebebi ne düşmanlarımızın kuvvetli olması, ne de askerlerimizin gücünü kaybetmesidir.

Bu yenilmemizin sebebi sadece idaresizliktir. O tarihte başımızda bulunanlar ilerisini gören, ihtiyatlı adamlar olasalardı ve birbirleri ile mevki kapma kavgasına girmeselerdi bu felâkete uğramazdık.

Okul ve Öğretmen

Ey arkadaş! Bitti tatil, bitti yaz!
Köyde, kentte açıldı bak okullar!
Durma artık, gece-gündüz oku, yaz;
Ki, sevinsin şu yetimler, şu dullar!

Okul bir kâbedir, öğretmen ışık,
Yüreğim onların aşkıyla vurur!
Olmuşum onlara ezelden âşık,
Onlardan gelir hep duyduğum gurur!

Opüp öğretmenin nurlu elinden,
Tavâf et, kardeşim, sen de okulu!
Aşmıyan ömründe bir köy belinden,
Olamaz bu yurdun kölesi, kulu!...

Bizi yetiştiren onlardır, onlar,
Nurlanır onlardan gökteki Hilâl!
Şu büyük gerçeği bilir milyonlar:
Onların eseri MUSTAFA KEMAL!...

Koşalım okula, haydin çocuklar!
Öğretmen bizleri bekliyor orda!
Aydınlık içinde kalsın ufuklar,
Biz de birer güneş olalım yurda!...

F. Cemâl Oğuz ÖCAL

Zavallı BOBİ

GÜZEL BİR HİKAYE

İYİ BİL, elim gene boş döneceğim, dünkü gibi, evveli günkü gibi, bir tek sülün vuramadan... Ne de yakışır, zavallı Bobi!... On adım kala kokularını alır. Dizleri üstünde sürünür, nefesini keser ve otlar fışıldamasın diye yere bastı basmadı yürür, nihayet sülüne dört adım yaklaştıktan sonra hareketsiz kalır, sanki dökümdenmiş gibi. Sonra da yaklaşmamı bekler.

Fakat yapraklar sıktır. Kenüz kırağı düşmedi ki, biraz seyrelsin, sülünler kurnaz, çalılığın üstüne yükselmeden uçuyorlar. Fışıltılarını duyuyorum, fakat göremiyorum. Geçen gün bu şekilde yirmi tane kaçırdım, dün de hep o kadar ve bir defa olsun atamadım. Köpek dünkü gibi üzerlerine atılıp beni gene sinirlendirip kızdıracak. Kırağı düşmesini beklemem daha iyi olacak.

Fakat ihtiras aklın nasihatını dinlemez: İte kaka istediğini yaptırır. İşlerimi bitirdim, vaktimi hesapladım. Saat ancak iki... Araba ile birkaç dakikada ormanda olurum ve akşama kadar dört saatim var.

Ha! Fakat bu gün onun sinirini yatıştıracak şeyim var. Bir yıldanberi almadığım kamçıyı bu gün alacağım ve Bobi efendi «Kamçı» diye bağırdığım zaman mânasını anlasın diye «kamçı» diye bağırdığım sırada sırtına müthiş bir darbe indirdim. Bobi sırtını saran acı ile susuyor ve mahcup, arabanın içine, ayaklarımın ucuna siniyor...

Vardık. Bu gece hafif çiselemiş... Pek çok sülün gelmiş olmalı... Gerçekten yoldan birkaç adım açılır açılmaz Bobi yürüyüşünü değiştirdi, sürünüyor, durdu... Yaklaştım... Bobi hafifçe başını kaldırdı ve sanki birşey söylemek istiyormuş gibi gözlerime bakmaya başladı. Hazır vaziyette bütün dikkatimle yaprakların arasından sülünü görmeye çalışıyorum... Köpek hareketsiz duruyor. Bir dakika sonra uçan kuşun fışıltısını farkettim, fakat birşey göremiyorum. İkinci sülünde köpekte ayni duraklama, gözlerimin içine ayni bakış, görünmeden uçan ve bizimle ayla eden kuşun kanatlariyle çıkardığı ayni ses. Bobi sinirlendi. Şimdi koşa koşa aramaya başladı. «Yavaş» diye bağırdım. «Yavaş, duymuyor musun? Bak kamçıya...» Fakat hayvanın içindeki ihtiras benden daha fazla sesleniyor. İşte şimdi 30 adım uzakta... Bir an durdu ve deli gibi atıldı... Korkudan sülün çalılığın üstüne çıktı. Ateş edemedim... Bobi olduğu yerde durdu ve korku ile gözlerimin içine bakıyor. Onun bu bakışı açıkça: «Görmedin mi?» demekti. Sonra tekrar koşmaya başladı. Benim çağırmalarım artık ona hükmetmiyor... Onu hemen yakalamalıyım ve temiz bir dövmeliyim. Fakat durdu... Yaklaştım! birkaç adım kalmıştım, izi bırakıp sola kıvrılıp uzaklaştı... «Buraya gel, duymuyor musun?» diye seslendim. Fakat beni dinlemiyor... «Bobi kamçı!» diye var kuvvetimle bağırıyorum. O anda, bağırmamdan korkan sülün - görmemiştim - köpeğin bıraktığı yerden havalandı... Demek kokuyu artık almıyor„ dedim kendi kendime... Sesimi yumuşatarak yanıma çağırdım ve yaklaşınca tasmasından yakaladım ve çantamda asılı duran kamçıyı alıp vurmaya başladım... Bobi yağan kamçı darbelerinin altında ses çıkarmadan duruyordu... Beşincide ağlar gibi inlemeye başladı... «Ne yaptın beceriksiz hayvan?» Bir kamçı daha vurduktan sonra serbest bıraktım... Sanki sırtında ateş gibi yanan darbelerden sıyrılmak istiyormuş gibi silkindi ve tekrar canla başla aramaya koyuldu. Koru, şurada daha seyrek... Adımlarımı sıklaştırıyorum. Bu esnada Bobi hafifçe etrafımı dolaştı ve bu defa bana dönük olduğu halde durdu ve kâfi derecede yaklaştığımı hesap ediyormuş gibi derhal iki adım ilerledi... Ortada, Bobi'yle aramda kalan sülün bu defa dimdik havaya kalktı. Çektim, vurdum; ve Bobi, muzaffer bir edayla sülünü ayaklarımın ucuna kadar getirdi...

Yere oturdum, Bobi'nin başını iki elimin içine aldım ve güzel gözlerinin içine bakarak ipek gibi yumuşak kulaklarını okşadım... Yalnız başını okşuyorum... Sırtına elimi sürmüyorum... Hayır! Çünkü haksız yere vurduğum kamçı yerleri belki hâlâ acıyordu... Çünkü insan aklımla ben onun köpek muhakemesini ancak şimdi anlıyorum... Demin durduğu vakit bana bakmasındaki mânayı ancak şimdi anlıyorum: «Geç öbür tarafa ben burada kalacağım» diyordu... Atılmasının sebebini ancak şimdi anlıyorum... Sülünü şaşırtmak istiyordu. Sülünü daha yukarı uçurtmaya çalışıyordu. Ve ben, bana vermek istediği fevkalâde akıllılığına karşılık onu dövdüm, başarısının sevincinden başka birşeyin parlamadığı ve haksız eziyetten dolayı bir nebze düşmanlık bulunmayan bu bakışın önünde utanıyorum, küçüldüğümü hissediyorum.

Affet beni Bobi, affet!...

Yazan: İ. Al. Bralescu-Voineşti
Çeviren: E. Esenkova

— Affet beni Bobi!

HER HAFTA
BİR İLİMİZ

K Ü T A H Y A

Kütahya çiniciliği ile meşhur bir ilimizdir.

Çoğunuzun evinde bir Kütahya halısı vardır. Belki Kütahya'nın çini tabaklarından, yahut vazolarından birine veya birkaçına da sahipsiniz. Bu güzel şeylerin nerden geldiğini biliyor musunuz?

Kütahya Orta Anadolu yaylasının batısında, batıdan Bağdad'a doğru uzanan eski yollar üzerinde pek eski bir şehirdir. Burda tâ Bizanslılar devrinde kalma bir taş kale de vardır.

Pek eski zamanlardanberi burada çini denilen güzel renkli, resimli pişmiş tuğlalar yapılmaktadır. İstanbul'un ve Bursa'nın birçok güzel camilerini süsleyen çinilerin çoğu burada yapılmıştır. Bugün de burada çiniden başka tuğla ve kiremit de yapılıyor ve yurdun her tarafına yollanıyor.

Ayrıca afyon, yapağı, tiftik te çıkarır. Hele halıları pek meşhurdur. Çok aranır. Bunlardan başka Kütahya'nın üzüm, vişne, kiraz, armut gibi bol yetişen ve çok lezzetli yemişleri de vardır.

Kütahya askerlik bakımından da önemli bir şehirdir. İstiklâl Savaşında düşman eline geçen ve uzun zaman esaretin acısını tadan Kütahya, Cumhuriyettenberi hayli kalkınmıştır. Eskiden bütün evleri topraktandı. Yolları çamurlu idi. Şimdi Kütahya diğer şehirlerimiz gibi güzelleşmekte, yücelmekte devam ediyor.

1955 sayımına göre nüfusu 330.906, yüzölçümü 11.093 Km.² dir.

Kütahya adı adı taşıyan ilin merkez ilçesidir. Bu ile bağlı diğer ilçeler şunlardır: Altıntaş, Emet, Gediz, Simav, Tavşanlı.

MÜSİKİ BİLGİLERİ

TRİO VE KENTET NEDİR

Batı müziği alanında küçük topluluklar içinde kuvartet kadar trio ve kentet de mühimdir. Trio üç kişilik bir müzik topluluğu olduğu halde kentet beş çalgının bir araya gelmesinden meydana gelir.

Triolarda, kentetlerde yaylı veya nefesli çalgılardan yapıldığı gibi bunların her ikisinin karışması ile de meydana gelebilir. Meşhur bestecilerin pek çoğu trio ve kentetler yazmışlardır. Trio ve kentet konserleri de oda musikisi kısmına dahil olurlar.

Meşhur Çocuk Koroları

Bazı meşhur sanat memleketlerinde kız, erkek çocuk seslerinden meydana gelmiş çok güzel ve çok meşhur çocuk koroları vardır. Bunların içinde Prağ ve Viyana çocuk koroları hemen hepsinden meşhurdur. Bilhassa Viyana çocuk korosu bütün dünyada yaptığı konserlerle en başta olanlardandır. Bu koro birkaç yıl evvel memleketimize de gelmişti. Çocuk koroları da büyük koroları gibi birkaç seslidir. Bazı büyük sanatkârlar çocukluklarında bu korolarda çalışmışlardır. Schubert bunlardan biridir. Son yıllarda okullarımızda da iki, üç sesli talebe korolarına rastlanmaktadır. Avrupa'nın büyük şehirlerinin hemen hepsinde çocuk koroları vardır.

Nuri Sami KORAL

ÇOCUK HAFTASI

İÇ MECMUA

Doktor Klang Sahnede

YILDIRIM KAPTANLA, PAM GÖKYÜZÜNDE DR. METEOR'UN HAVA GEMİSİNDE DOKTOR KLANK'LA KARŞILAŞIRLAR....

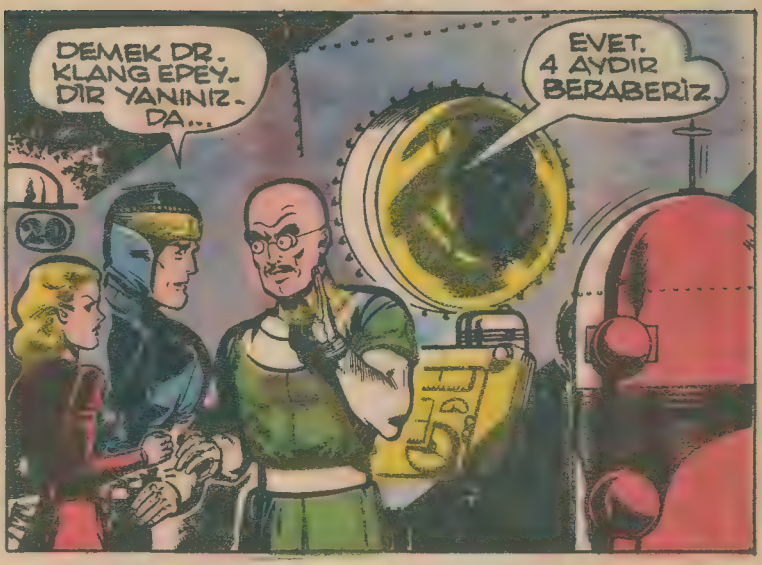

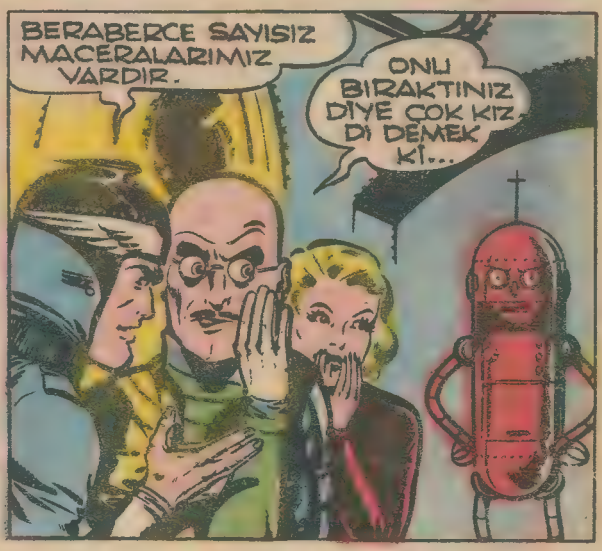

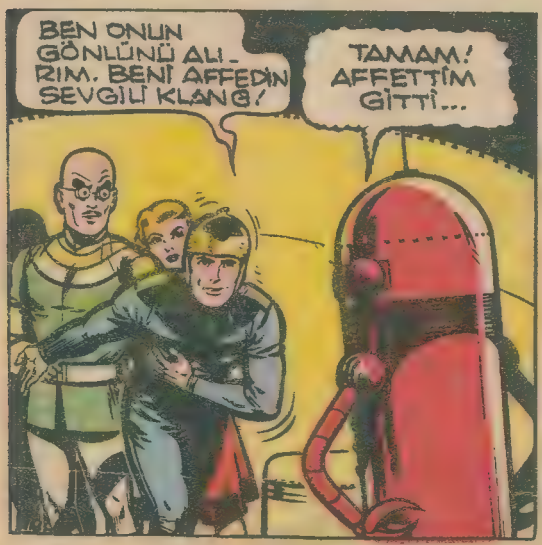

HALBUKİ DR. KLANG BENİM-LE GAYET CİDDİ ÇALIŞTI..
DR. KLANG'IN AKLI BUNLARA DA MI YARIYOR ARTIK?
BÖYLE ALAYCI ONUŞUNCA TEPEM ATIYOR! YILDIRIM KAPTAN.. BENİ AKILSIZ ROBOT MU SANDIN?
YOK CANIM.. SADECE ŞAKA YAPMIŞTIM.. GÖRÜŞMİYELİ SAHİDEN CİDDİ OLMUŞSUN.
ÖYLEDİR
BAZI PROJELERİN ÜZERİNDE ÇALIŞIYORUZ.
İNSAN BEYNİNİ ROBOTLARA KOYDUK!
ÖNCE BUNU DR. KLANG'TA DENEDİK. NETİCEYİ GÖRÜYORSUNUZ.
MADEM Kİ BİR HİKÂYE ANLATACAKSINIZ DR. METEOR...
© 1956, John F. Dille Co.
DUMAS
... BARİ DOĞRUSUNU SÖYLESENİZ.
SUSS! ÇENENİ KAPA!
???
TO BE CONTINUED
YILDIRIM, BURADA HOŞUMA GİTMİYEN BİR ŞEYLER DÖNÜYOR. SEZİYOR MUSUN?

DR. KLANG DA ESKİ TANIDIĞIMIZ DR. KLANG DEĞİL ARTIK...
ARALARINDA BİR MÜNAKAŞA OLUYOR... ACABA NEDİR?
DR. METEOR'UN BİZDEN SAKLADIĞI BİR SIR VAR.. DUR, BAK...
NİÇİN DOĞRUYU ANLATMIYORSUN?
ÇENENİ TUTMAZSAN BAŞIMIZ BELAYA GİRECEK.
DOĞRUYU ANLATIN.. SIR SAKLAMASINI BİLİRİZ.
PEKİ.. HEPSİNİ ANLATAYIM.
METEOR KONTROL İŞİNİ İLERLETİYORUZ...
BUNUN SAYESİNDE DÜNYAYA SALDIRACAK DÜŞMANLARI MAHVEDECEĞİZ.

YAHUT ÇIKARMA YAPAN BİRLİKLERE KARŞI...
BU SAYEDE HİÇBİR DÜŞMAN DÜNYAYA SALDIRAMAZ
(c) 1956, John F. Dille Co.
ÖNCE BEN DE BÖYLE DÜŞÜNDÜM, AMA ONUN ASIL GAYESİ BAŞKA..
SUSS! YOKSA FENA YAPARIM!
NE OLUYOR BUNLARA?
DR. METEOR BİZDEN HÂLÂ BİR ŞEY GİZLİYOR.
351
TO BE CONTINUED
SANA BENİM İŞİME KARIŞMA DEDİM!
AMA SEN DE NİÇİN HAKİKATİ OLDUĞU GİBİ ANLATMIYORSUN?
HÂLÂ KONUŞUYOR! SUS BE!
SİZ ONA BAKMAYIN DOKTOR!
EFENDİM, NE DİYORDUM... ŞU METEORLARIN KONTROLU ELİMİZDEYKEN
ONLARI İSTEDİĞİNİZ YERE GÖNDERECEKTİNİZ.

EVET.. BU SAYE-DE DÜNYAYI HER TEHLİKEDEN KURTARACAKTIK.
ÇOK GÜZEL BİR BULUŞ... SİZİ TEBRİK EDERİM DR. METEOR.
AMA DR. ME-TEOR DÜNYAYI MAHVETMEYE KALKTI...
NEE!! DÜNYA-YI MI?
ALLAH KAHRET-SİN!
KABAHAT BEN-DE.. KONTROL DÜĞ-MENE BASAYIM DA BANA İTAAT ET!..
BAŞÜSTÜNE DOKTOR.
CLICK
ONLARA GÖZ KU-LAK OL. İŞİME KARIŞIRLARSA ÖLDÜRÜRSÜN!
MERİH!/MERİH! DR. METEOR ÇA-ĞIRI-YOR.
VZZZZ... RRTTT.. BURASI MERİH!...
© 1956, John F. Dille Co.

..EĞER DÜNYA ŞEHİRLERİNİ YOK EDEBİLECEĞİNİZİ İSPAT EDERSENİZ İSTEDİĞİNİZİ VERİRİZ...
O HALDE SEYREDİN!
YILDIRIM! GÖZÜMÜZÜN ÖNÜNDE DÜNYAYI MAHVEDECEK.
BUNU DURDURACAĞIM!
DR. METEOR. DİNLE BENİ!
BİR ADIM ATARSAN SENİ ÖLDÜRÜRÜM!
DR. METEOR! BU KORKUNÇ CİNAYETTEN VAZGEÇ!
BU BİR TİCARET İŞİ...
BU İCADIMA DÜN. YALILAR KULAK ASMADI. MERİH İSE 100 MİLYON LİRA VERDİ...
BIRAK DÜNYA İLE KONUŞAYIM İKİ MİSLİNİ ALIRIM SANA!
ÇOK GEÇ! MERİHLE ANLAŞTIM

BURASI MERİH! NE OLUYOR? NİÇİN TECRÜBEYİ YAPMIYORSUNUZ?
BİR GÖKTAŞI BEKLİYORUM.
MERİH MERİH! BİR GÖKTAŞI ÇEVREME GİRDİ. ONU KENDİME ÇEKİYORUM.
ŞİMDİ DE GÖKTAŞI, AMERİKA'NIN MEYNVİL ŞEHRİNE UÇUYOR.
MEYNVİL'DE GECE GÖZ KAMAŞTIRAN IŞIKLARLA DOLDU...
...VE BİRDENBİRE AKKOR HALİNDE BİR GÖKTAŞI ŞEHRE İNDİ...
1936, John F. Dille Co.
İKİ DAKİKA SONRA ŞEHİRDEN ESER KALMAMIŞ, HER ŞEY MAHVOLMUŞTU...
BRAVO! ŞİMDİ BİR ŞEHİR DAHA YIKIN!
BAŞÜSTÜNE!
KAATİL AHLAKSIZ!
KIPIRDAMA! YOKSA!
TO BE CONTINUED
363

HEDEF ŞİMDİ AMERİKA'NIN UTAH ŞEHRİDİR.

ACABA DOKTOR METEOR BU CANAVARLIĞINA DAHA NE KADAR DEVAM EDECEK?

GELECEK SAYIDA:

Dünyayı Mahvetmek İstiyen Adam

Dünyanın 4 Köşesinden

ODUN YANARKEN NEDEN ÇITIRDAR?

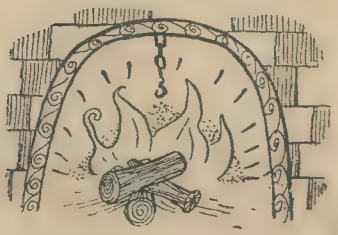

Bunu, öğrenmek için, herhangi cinsten bir odun parçasını mikroskop altında dikkatlice incelemek lâzımdır. Odunu ateşe attığınız zaman, ortalığı bir takım çatırtılar, sesler kaplar... Bu, odunun canı oluşundan mı ileri geliyor? Odun da diğer canlı mahlûklar gibi ateşten canı yandığı için mi feryat ediyor?

Hayır! Kesilmiş olan ağaçta artık hiç bir hayatiyet kalmamıştır. Hele evimize yakılmak üzere getirilen odun parçalarının kuruduktan sonra tekrar bir canlılık gösterebilmesine imkân yoktur. Henüz tam mânasile kurumamış olan odun parçalarında, bazan birtakım yeşil sürgünlere rastlamak mümkündür ama, bu hayatiyet eseri de pek uzun zaman devam edemez.

Peki, «O halde bu çatırdı neden ileri geliyor?» diyeceksiniz. Izah edelim: Odun parçasının bir kesitini mikroskopun altına koyduğunuz zaman, karşınıza yüzlerce küçük delikçiklerin çıktığını göreceksiniz. İşte işin sırrı da bu delikçiklerdedir. Zira o minicik deliklerde, sizin tasavvur edemiyeceğiniz miktarda hava bulunur. Ateşe attığınız odun yanmaya başlayınca, tabiidir ki bu hava ısınmağa başlar. Hava ısınınca ne olur? Yayılır ve o minik deliklerden dışarı çıkmağa çalışır. İşte bu yayılma ve kaçma sırasında da, ortalığı birtakım sesler kaplar.

ÇOCUK HAFTASI

EN İYİ ÇOCUK MECMUASI

SAYI: 20 CİLT: 2
8 EKİM 1958

Sahibi ve yazı işlerini fiilen idare eden:
CELÂL DEMİRAY

Hazırlayan:
OĞUZ ÖZDEŞ

Yayınlayan:
TÜRKİYE YAYINEVİ
Ankara Caddesi No. 36
İstanbul
Telefon: 22 37 14

Basıldığı yer:
TÜRKİYE BASIMEVİ

İç mecmua: APA Ofset
Klişe: Türkiye Klişe Atölyesi

Sayısı: 50 kuruş. Yıllık abonesi (50 sayı) 25, altı aylığı 12,5 lira. Dış ülkelerdeki abonelerden 5 lira fazla ücret alınır. İlânın santimi sekiz liradır.

10.000 SENE YAŞAYAN AĞAÇLAR

Dünyanın en yaşlı canlısı, Kaliforniya'daki «Redwood» adlı ağaçlardır. Redw, kırmızı odun demektir. Bildiğimiz çam ağaçlarına benzeyen bu Redwood'ların boyu 128 metrenin üzerindedir. Uzaktan bakıldığı zaman tıpkı korkunç bir deve benzerler! Kozalaklarının da çam ağaçlarından pek farkı yoktur. Türkiye'deki en yüksek ağacın boyu 30 metreyi bulmadığına göre, Redwoodların azameti hemen gözönüne getirilebilir...

Kaliforniya'daki kereste tüccarlarının ifadelerine bakılırsa, bu dev ağaçların her birinden 4 metre uzunluğunda 14.000 adet kereste elde etmek kabildir. Sonra bu Redwoodların gövdeleri oyulduğu takdirde, gövdelerine mükemmel bir tünel de yapmak kabildir.

Yapılan araştırmalar göstermiştir ki, dev ağaçlar bundan aşağı yukarı «10.000» sene evvel buraya ekilmişlerdir. Bu hesaba göre, dünyanın en yaşlı canlıları hiç şüphe yok ki, dallarının üzerinde balık pulu gibi duran yapraklara sahip, Redwoodlardır.

TÜRK BÜYÜKLERİ

KÂTİP ÇELEBİ

Eserleri Batı dillerine de çevrilen büyük Türk bilginlerinden biri olan Kâtip Çelebi'ye ecnebiler Hacı Kalfa derler. Asıl adı Mustafadır. 300 kadar ilim ve fen şubesine ait 1450 kitabın alfabe sırasiyle incelenmesinden ibaret olan bu eseri bir bibliyografya ansiklopedisidir. Pek kıymetlidir. Bir başka eserinde de tarih olaylarını zaman sırasiyle yazmıştır. Bu kitabı İbrahim Müteferrika'nın ilk bastığı eserler arasındadır. Bir eserinde de Osmanlıların deniz savaşlarını anlatır. Diğer bir eserinin adı «Cihannüma» dır ki, bizim ilk coğrafya kitabımızdır. 1608 de doğan, 1657 de ölen bu değerli Türk büyüğünü de rahmetle anarız.

3 ARKADAŞ

HİSSİ VE ÖĞRETİCİ ROMAN — 20 — YAZAN: KEMALETTİN TUĞCU

Bu Ömer'in sesiydi. İki çocuk yanlarına gelmiş, biri sağa, biri sola geçmişti. Kenan:

— Haydi kalk, diyordu. Hamdi Baba yemeğe bekliyor.

Özcan kalktı. Sesi titriyordu:

— Ben gelecektim zaten, dedi. Dalmışım burada.

İki arkadaşının yanında yürüdü. Onun gözlerinin kıpkırmızı kesilmiş olduğunu gördüler, ama belli etmediler bunu.

Hamdi Baba hakikaten pencerede bekliyordu. Nerede kaldığını sormadı bile. Yemek yenirken:

— Benim aklıma birşey geldi Özcan, dedi. Senin yanında nüfus kâğıdın filân yok ama bunu bulmak kolay.

Ömer bağırdı:

— Aklınla bin yaşa Hamdi Babacığım. Sen tecrübelisin, bizim aklımızın ermediği şeyleri bulup çıkartırsın. Kenan'la sabahtan beri bir ipucu arıyorduk.

İhtiyar adam:

— Özcan artık hangi okula gittiğini de unutmuş değil a, dedi.

— Elbette bilir.

— Sınıfını, numarasını da bilir.

— Bilirsin, değil mi Özcan?

— Orta okulun altısındaydım. Numaram da 352.

Hamdi Baba:

— Yarın Tosun'umu da alırız, beraber okula gideriz. Oradan nüfus kâğıdının spretini alırız, dedi. Bunu yaptık mı, nüfus idaresine gider, bir defa defterde kimin nesi olduğunu bulup çıkartırız.

— Ömrüne bereket Hamdi Baba.

— Haydi çocuklar, şimdi yemeğimizi yiyelim. Sabah ola hayır gele.

O gece Özcan sabaha kadar oraya dönmüş, bir türlü uyuyamamış, sabahleyin biraz dalmıştı. Babasından birşeyler kaldığından emindi ama o hiç görmediği amcası belki bunları satıp yemişti. Kâh birşeyler çıkacağını, kâh bütün araştırmaların boşa gideceğini sanıyordu.

Hamdi Baba işi başaramıyacağını anlayınca bir avukata gitti.

Ertesi sabah Tosun'u da aldılar. Ağır ağır yola çıktılar. Okula vardılar. İhtiyar adama herkes hürmet gösteriyordu.

Müdürün odasında biraz beklediler. Nihayet dertlerini anlattılar.

Müdür defterleri getirtti, dosyaları arattırdı. Nihayet ortaya Özcan'ın dosyası ve içinden de nüfus kâğıdı çıktı.

Bu iş böylece halledilmişti. Hamdi Baba çok memnundu. Eve yorgun argın geldiler. Akşama mesele ortaya kondu. Hamdi Baba:

— Yarın da Fatih Nüfus Memurluğuna gideceğiz, dedi. Özcan'ın babası Doktor Avni Bey, annesi de Şehime hanımmış. Soyatları da Güler. Bakalım nüfus idaresinden amcanın adını bulabilir miyiz?

Hepsi merak içindeydi. Ertesi gün Hamdi Baba çok acele ediyordu. Kahvaltıdan sonra yine yollara düştü, nüfus idaresine gittiler. Defter açıldı. Özcan'ın babasının, annesinin ölüm tarihleri çıkartıldı. Nüfus kâğıdındaki resim, nüfus kütüğünde de vardı. Yaşlı bir adam olan memur:

— Geçen sene Tapu İdaresi bizden Ozcan Güler'in vefat tarihini sordu, dedi. Çocuğun öldüğünü iddia ile mirasın doğrudan doğruya Asaf isminde bir zata intikal edeceğini bildiriyorlardı. Hattâ bunun üzerinde çok durdular, birçok yazışmalar oldu. Ben çocuğun sağ olarak gözüktüğünü bildirdim. Bu Asaf Bey, nüfustaki kaydına göre çocuğun amcası ve Doktor Avni Bey'in büyük kardeşidir. İşte onun da kaydı burada. Adresine gelince...

Memur bir dosya çıkarttı. Burada Asaf Beyin istidası vardı. Altında da adresi. Şişli'de bir apartımanda oturuyor.

Hamdi Baba bir kâğıt parçasına adresi de, isimleri de, Tapu İdaresinin istidasındaki tarihleri ve numaraları da kaydetmeyi unutmadı.

O akşam eve geldiği zaman pek bitkindi. Akşam çocuklara anlattı:

— Özcan öldü diye babasının amcası almak istemiş. Eğer mahkemede birşeyler yapabilmişse dâva etmek lâzım. Herhalde epeyce birşeyler kalmış olacak. Boşu boşuna böyle işlere girişilmez.

SONBAHARA doğru çocukların hayatlarında büyük değişiklikler olmuştu. Orhan Bey atölyeyi kapatmış, işçilerine tazminatlarını vererek çıkartmıştı. Omer onbeş gün kadar boşta kaldıktan sonra bir otomobil tamirhanesinde dört lira gündelikle iş buldu.

Kenan bir tesviyecinin yanına girmiş, bir hafta sonra da bir torna tezgâhının başına geçmişti. Once üç lira alırken gündeliği birden yedi liraya çıkmıştı.

Özcan'a gelince, babasından epeyce bir mal kaldığı anlaşıldıktan sonra bir çalışma hevesine tutulmuş ve sanatla ilgisi olmadığı için işportacılık yapmağa başlamıştı.

Boynuna astığı bir kutuda jilet, iğne, makara, ibrişim, çiklet, firkete ve saç tokası gibi şeyler satıyordu. Onun bu işi pek beceremiyeceğini zannetmişlerdi ama Ozcan kurnaz bir çocuktu. Vaktiyle ekmek istediği evlerin kapısını çalıyor ve hayatını kazanmak için işportacılık yapmağa başladığını, bir şeye ihtiyacı olursa kendisinden almalarını rica ediyordu. Bu herkesi memnun ediyordu. Ona bazı şeyler ısmarlamağa başlamışlardı. Tıraş sabunu, jilet makinesi, ekmek bıçağı, dantelâ kukaları, kopçalar, düğmeler, lâstikler...

Özcan kendisinde olmayan şeyleri de soruyor, neye ihtiyaçları olursa alıp getireceğini anlatıyordu. Eskiden çok çekingen olduğu halde, işportacılığa başladığının haftasında Omer'den, bir aralık ta Kenan'dan para istemiş:

— Mal alacağım, demişti.

Onların da fazla paraları yoktu ama çocuğu kırmadan ellerinden geleni yapmışlardı. Evde bir tahta sandığın içi küçük eşya ile doluydu. Bir ay sonra Omer'in verdiği yirmi beş lira sermaye parasını geri vermişti. Eniştesinin yanında alış verişe alıştığı için arkadaşlarının aklının ermediği işleri çok iyi biliyordu. Birkaç toptancının çabucak emniyetini kazanmıştı.

Akşamları çok yorgun geliyor, mallarını sayıyor, sonra hesaplarını yapıyor, çok fazla yorulduğu için erkenden yatıyor ve uykusunda inliyordu. Kenanla Omer onun yattığı yere bakar ve alçak sesle konuşurlardı. Bir zaman evvel dilenen çocuk çabucak toparlanmış ve para kazanmanın tadını almıştı. Artık onun temelli müşterileri oluyor, alıştıkları malı istiyor ve dışarıda bulamazlarsa ısmarlıyorlardı. Işportacılığın da incelikleri vardı. Arkası gelmiyen vardı. Bazı insanlar çok titiz malları alıp saklamak lâzımgeliyordu.

Omer'den ve Kenan'dan ikinci defa ödünç aldığı paralarla bir büyük kutu jilet almıştı. Çeşitleri evde bulundurmağa gayret ediyordu. İşi genişleterek kurşun kalem, silgi, kalemtıraş da aldı. Öğle teneffüslerinde okul bahçelerine giriyordu. Öğretmenleri görüyor ve:

— Ben altıyı bitirdim. Kimsesiz olduğum için okuyamadım. Müsaade ediniz de çocuklar benden alışveriş etsinler, diye izin istiyordu.

Sonra erkek öğretmenlere cebinden çıkardığı iyi jiletlerden gösteriyor ve sesini indirerek:

— Şimdi piyasada kalmadı. Paketini bir liraya satıyorduk. Şimdi iki buçuk liraya bulunmuyor. Ben yüz elli kuruşa veririm. Alınız, parasını vermeyiniz, haftaya uğrarım, memnun kalmazsanız geri alırım, diyordu.

Üç ay içinde müşterilerine mal yetiştiremez hale gelmişti. Akşamları söyleniyor:

— Ah elimde birkaç yüz lira daha olsa, diyordu.

Arkadaşları hesap yapıyor ve:

— Yiyecek parası kalmıyor elimizde, diyorlardı. Ben ancak yirmi lira verebilirim.

— Ben de onbeş lira verebilirim.

— Siz verin bana, parasız kalmaktan korkmayın.

(Devamı gelecek sayıda)

2

YIKANIR MAVİ

Parker Quink

lekeleri çıkar!

ILIK SU VE SABUN, yıkanır mavi Parker Quink lekelerini, parmaklardan ve kumaşlardan kolaylıkla çıkarır. Lekeden kaçınıyorsanız yıkanır mavi, yazınızın sabit kalmasını istiyorsanız mavi-siyah Quink mürekkebini kullanınız.

SOLV-X ihtiva eden yegâne mürekkep

ÇOCUK HAFTASI ŞEREF KÖŞESİ

Mahmut KADIOĞLU ☆ Yozgat, Sakarya İlkokulu, Sınıf 3/B,

İnci ERKAN ☆ Alanya, Barbaros İlkokulu, Sınıf 3, No. 295

Sermin SEZEN ☆ Ankara, Kavaklıdere İlkokulu, Sınıf 5/B, No. 11

Deniz GÜRSOY ☆ Şişli, Kaptanpaşa İlkokulu, Sınıf 4 No. 49

Günyüz DEMİRHAN ☆ Taksim İlkokulu, Sınıf 1/A, No. 28

Fatma Vildan SÜRMELİ ☆ Manisa, Rıza Çevik İlkokulu, Sınıf 2, No. 447

Erol KUNTSAL ☆ Kayseri, İnönü İlkokulu, Sınıf 4, No. 51

Ender KUNTSAL ☆ Kayseri, İnönü İlkokulu, Sınıf 2, No. 48

Ünal AKİZ ☆ Sivas, Kızılırmak İlkokulu Sınıf 5, No. 506

Ruhan ALPTEKİN ☆ Konya, Mümtaz Koru İlkokulu, Sınıf 4, No. 589

Ayşe TEOMAN ☆ Antakya, Fevzi Çakmak İlkokulu, Sınıf 3/B, No. 259

Hüsmen ANGUN ☆ Yozgat, Sakarya İlkokulu, Sınıf 3/B, No. 424

Sabahattin TUYGUN ☆ Sarıkamış, Fevzi Çakmak İlkokulu, S. 5/B, No. 498

Rifat ÖZTAŞKIN ☆ Ankara İlktekin İlkokulu, Sınıf 1, No. 1446

Tomris ARASAN ★ Adana, İstiklâl İlkokulu, Sınıf 4/B, No. 590

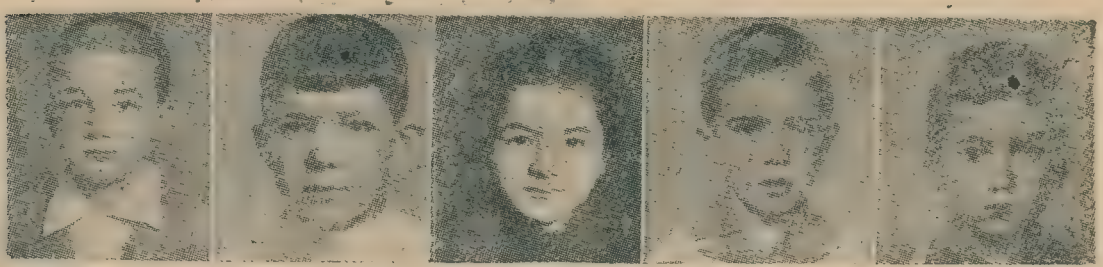

Emre SÜER ☆ Beşiktaş, Sinanpaşa İlkokulu, Sınıf 1/A, No. 302

İhsan YURTMAN ☆ Bursa, Süleymançelebi İlkokulu, Sınıf 3, No. 17

Güneş TANER ☆ Beyoğlu, İstiklâl İlkokulu, Sınıf 2/A

Bülent DAMAR ☆ Erzurum, İnönü İlkokulu, Sınıf 4/A, No. 125

Vedat DAMAR ★ Erzurum, İnönü İlkokulu, Sınıf 3/B, No. 264

18. sayımızda bu okuyucumuzun ismi yanlış girdiğinden burada düzelterek tekrar neşrediyoruz.

İbrahim KÖKKAYA ☆ Karabük, Atatürk İlkokulu, S. 1, No. 632

SIRA İLE Arkadaş

★ K. TUĞCU'NUN GÜZEL BİR HİKÂYESİ ★

YOL UZUN, hava karlı, soğuk yerindeydi. Askerlikten kalma, lâciverde boyanmış kapudunun altında donuyor, hırsını altındaki hayvandan alıyordu:

— Yürü Allahın belâsı, yürü!

Hayvan her adımını düşünerek atıyor ve arasıra buğulu nefeslerine insan ağzından çıkar gibi bir inilti karışıyordu. «Ih... Ih...» diye halinden şikâyet ediyordu.

Recep topuklarıyla karnına iki vuruş daha yaptı. Hayvan acı ile kişnedi, sendeledi, ön ayaklarını büktü, sonra arkalarını kıvırdı.

Ayaklarını ip özengilerden dar kurtaran Recep yana sıçradı. At gözkapaklarını titreterek yavaş yavaş kapattı. Karışık, iniltili soluklar burun deliklerinden fışkırır gibi çıkıyordu.

— Bana numara mı yapıyorsun be?

Katı postalının ucunu teraziledi, tam karnına, canını yakacak bir vuruş yapmağa hazırlandı. Fakat gözleri kapalı hayvan, belki yattığı yerdeki karın soğukluğundan kurtulmak belki de son bir gayretle ayağa kalkıp yola devam etmek için çırpındı. Uzun boynunu salladı, bir dizini bükmeğe uğraştı, fakat yine birdenbire yere uzandı.

Receb'in kulağına, kasabada, yola çıkarken, hancının söylediği bir söz yeniden geldi:

— Ağa, hayvanın sancılı galiba. Uşütmüş olacaksın. Bak yerinde duramıyor. Yem bile yemiyor. Yola çıkmasan iyi olur.

Ama o dinlememiş, elli kilo da yük almıştı. Yolda hayvanı zorladıkça zorlamıştı.

Bir an kadar düşündü, hayvanı seyretti. Sonra, önce erzak torbasını, sonra ağır semeri sırtından aldı. Hayvanın yattığı yerdeki karlar eriyordu.

— Kalk be, diye söylendi. Davran be.

Tekme ile kalkmağa alışık hayvan, o yine vuracak diye kişnedi. Fakat Recep vurmadı. Koltuğuna girer gibi ön ayaklarından birine yapıştı. Var kuvvetiyle yardım etti

Hayvan bin güçlükle kalktı, ama sallanıyordu.

Kendisine ettiği hizmetler, yıllarca taşıdığı yükler, arabadan sapana, sapandan oduna, odundan düvene koşulmaları gözünün önüne geldi. Kendi işi olmasa gündelikle başkasına kiralardı. Çok hırpalamıştı bu hayvanı, çok!

Gözleri doldu:

be arkadaş!

— Ihlama be, dedi. Ihlama

Ona candan bir yakınlık bir minnettarlık duyuyordu. Hem, ya bu elinden giderse ne yapardı?

— Hava kararıyor be, dedi. Kurda kuşa mı yem olacağız? Köy şuracıkta. Dayan biraz yoldaş, dişini sık be. Ahıra bir mangal koyarım. Fatma Ablan su kaynatıverir ateşte. Peştemalı sıcak sıcak sancılı yerine koyarız. Davran be efe. Hadi davran ağam.

Kar azıtıyordu. Hayvanın etrafında döndü, sonra birden karar verdi. Çıkarttı sırtından paltoyu. Serdi sıcak sıcak atın üstüne. Bir iple bağladı karnından.

Sonra yularını koluna taktı, semeri sırtına vurdu, ağır erzak torbasını da eline aldı

— Sıra ile be arkadaş, dedi. Sıra ile.

İlk evleri görünen köye doğru yürürken alnından boncuk boncuk ter boşanıyor ve durmadan mırıldanıyordu:

— Sıra ile arkadaş. Sıra ile.

— Yürü Allahın belâsı! Yürü!

EĞLENCE BULMACA

Yukardaki 15 kibritin hiç birini kırmamak şartiyle aynı büyüklükte sekiz kare yapmağa çalışın.

(Halli karşı sayfada)

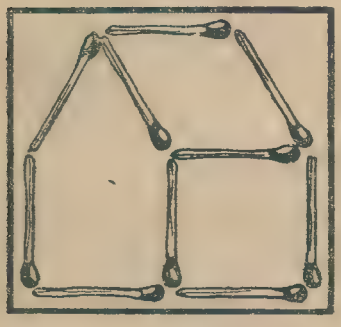

Buradaki kibritlerden ikisinin yerini o şekilde değiştirin ki, ev öteki tarafından görülüyor olsun.

(Halli karşı sayfada)

NAZİK HAKEM

Özcan'ların mahallesinin takımı ile komşu mahallenin takımı arasında o gün bir futbol maçı yapılıyordu. Hakemleri de Acar olmuştu. Kolunda saat, ağzında düdük oradan oraya koşuyordu. Bir aralık oyunculardan Nuri bir arkadaşına istemiyerek tekme vurdu, hakem Acar hemen düdüğünü çaldı:

— Arkadaşına tekme vurup yere düşürdükten sonra elinden tutup kaldırmadığın için çık bakalım dışarı!

SÖYLEMEDİ

Bay Hasan bir gün iri burunlu bir arkadaşını yemeğe davet etmişti. Yemek esnasında küçük çocuğunun, misafirin yüzüne dik dik baktığını görünce, çocuğun, bir pot kırmasından korkarak, ona konuşma der gibi bir tavırla çocuğun gözünün içine bakmaya başladı. Çocuk dayanamadı:

— Babacığım! dedi. Merak etmeyin, amcanın burnu için birşey söyliyecek değilim... Sadece onu seyrediyorum.

NE ÇIKAR?

Öğretmen çocuğa sordu:

— 66 dan 99 çıkarırsan neticede ne çıkar?

Çocuk — Deli olduğum!

YENİ PULLARIMIZ

Genç okuyucularımız, çıkacak pullardan vaktiyle haberdar olmak istiyorlar. Kendilerine müjdeler veriyoruz:

1 — Cumhuriyetin 35. yıl dönümü pulları 3 milyon basılıyor. İlk gün damgası yapılmıyacaktır.

2 — PTT Meslek Okulunu Bitirenler Yardımlaşma Derneği adına özel pullar çıkarılacaktır.

3 — Kâtip Çelebi Yılı Hâtıra pulları 24/9/1958 tarihinde satışa çıkacaktır.

4 — Mektup yazma haftası ve Avrupa serisi pulları da satışa çıkacak, bunun için ilk gün damgası da Ankara'da yapılacaktır.

Koleksiyon meraklısı genç okuyucularımıza bu pullar hakkında daha fazla bilgi veremiyoruz. Bu pulları kaçırmamalarını tavsiye ederiz.

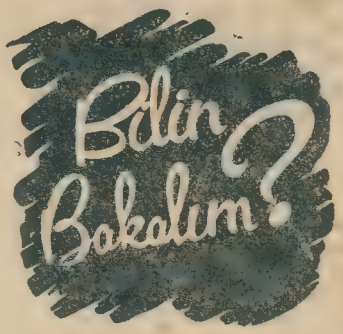

Bir padişahın üç oğlu varmış. Ölürken büyük oğluna bir dürbün, ortanca oğluna bir hali, küçük oğluna da bir elma vermiş. Dürbünle dünyanın dört bir bucağı görülürmüş. Halının üzerine oturulunca uçak gibi uçar, istenilen yere gidermiş. Elmayı da ölüm halinde bir kimse yese hemen iyi olurmuş.

Aradan hayli zaman geçmiş. Kaf dağının arkasında bir büyük hükümdarın çok güzel bir kızı varmış. Bu kız hastalanmış. Hekimler onu bir türlü iyi edememişler. Hükümdar, kim iyi ederse kızını ona vereceğini ilân etmiş.

Dürbünüyle dünyayı seyreden delikanlı, bunu görüp haber almış. Kardeşlerine söylemiş. Küçük kardeş elmasını almış, ortanca kardeşin halısına binip üçü beraber yola çıkmışlar.

Dosdoğru o memlekete gelip saraya gitmişler. Elmayı kıza vermişler. Kız elmayı yemiş, bir anda iyi olmuş. Tabii her üçü de kızı almağa kalkmış. Padişah düşünmüş, taşınmış. Nihayet kızı küçük kardeşe vermiş. Acaba niçin?

Düşünün. Bulamazsanız karşı sayfaya bakınız.

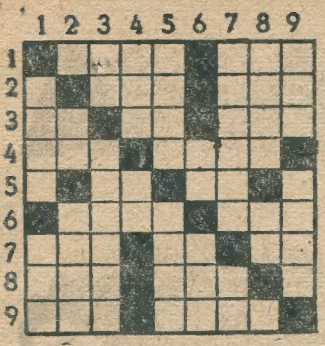

SOLDAN SAĞA:

1 — Günün karanlık kısmı, bir çeşit kumaş. 2 — Yok değil, bir yemiş. 3 — Genişlik, bir nota, tatsız. 4 — Kısacık yazı para dolabı. 5 — Yemek, bir nota. 6 — Çok yemek yiyen, atın pabucu. 7 — Üye, benzer, bir nota. 8 — Bir cins manda, güç. 9 — Çocuklu kadın, dilek.

YUKARDAN AŞAĞI:

1 — Yüzün alt kısmı, avuç içi. 2 — Numara, şair. 3 — İnsan yuvası, kat. 4 — Pencereyi kapatan, bir işaret sözü. 5 — Bir yemiş, kapıyı açıp kapamağa yarayan yaysız zemberek. 6 — İsim, uğursuz. 7 — Tohumu güzel kokulu bir bitki, bir nota. 8 — Ocağın dumanını çeken, sanat. 9 — Bal yapan, tozu taneden ayıran.

	1	2	3	4	5	6	7	8	9
1	■	S	E	L	A	M	E	T	■
2	K	■	K	E	M	A	N	■	K
3	E	H	■	K	İ	L	■	L	A
4	L	A	Z	■	N	■	K	A	R
5	E	V	İ	Ş	■	Y	A	K	A
6	B	A	L	■	K	■	K	İ	M
7	E	N	■	H	A	Y	■	N	A
8	K	■	M	Ü	Z	İ	K	■	N
9	■	K	I	R	A	V	A	T	■

Geçen Haftaki Bulmacanın Halli

KARŞI SAYFADAKİ BİLİN BAKALIM'IN ÇÖZÜMÜ

Büyük kardeşle ortanca kardeş bu işi yapmakla birşey kaybetmediler. Halbuki küçük kardeş elmayı kıza verdi, elinde birşey kalmadı. Buna karşılık kızı almak hakkıdır!

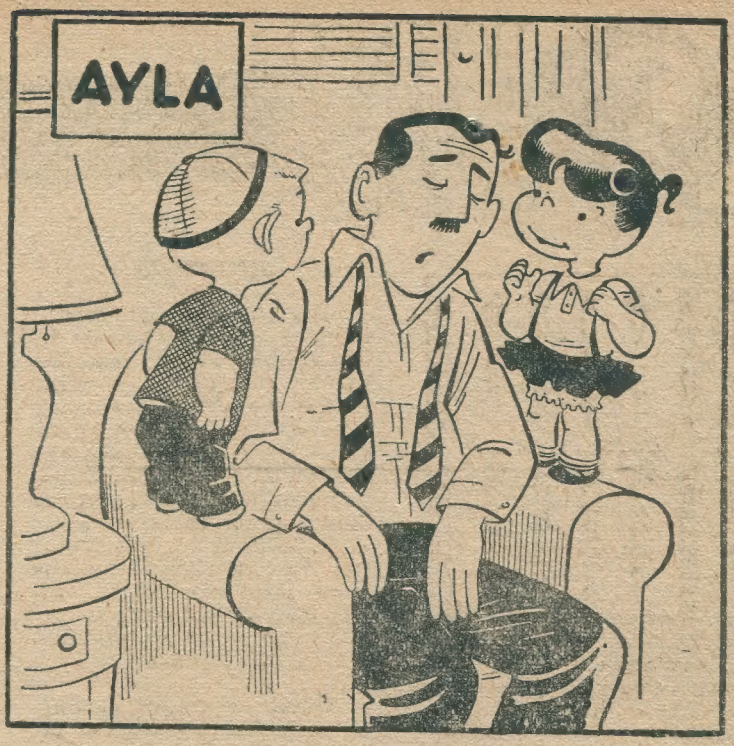

— Oh! Uyutmak bahsini ben kazandım!

SON NEFESİNDE

Cimriliği ile meşhur bir bakkal ölüm döşeğine yatmıştı. Son nefesini vereceği zaman son bir defa gözlerini açtı, yatağının etrafında ağlaşan çocuklarına baktı:

— Sen kimsin?
— Ahmet... Büyük oğlun!
— Sen kimsin?
— Recep, ortanca oğlun!
— Sen kimsin?
— Hasan, küçük oğlun.
— Peki hepiniz buraya toplandınız; dükkânda kim oturuyor?

ÖYLE HIZLI Kİ...

— Nasıl, otomobil hızlı gidiyor mu?
— O... Öyle hızlı gidiyor ki, saatte bir adam eziyor.

PAYLAŞMA

Erdoğan ile Aydoğan yemişçiden yemiş aldılar, yemek için bir parka gittiler, sıra pay etmeğe geldi, ama bir türlü uyuşamıyorlardı.

Erdoğan:

— Aslan payı benim!! dedikçe kavga ediyorlardı. Artık yemişi filân unutmuşlardı. Aydoğan, Erdoğan'ın yakasına sarıldı ve sarsarak:

— Gel bakalım şimdi şuraya da kozumuzu paylaşalım! dedi.

Biraz sonra koz paylaşmasında aslan payını Erdoğan, yemiş paylaşmasında da aslan payını Aydoğan aldı.

İLK

Ameliyat odasında, doktorla hasta konuşuyordu:

Hasta — Aman doktor, çok korkuyorum, daha ömrümde ilk defa ameliyat olacağım!

Doktor — Korkmakta haklısın, ben de ömrümde ilk defa ameliyat yapıyorum!

Karşı sayfadaki şekil bulmacalarının balli

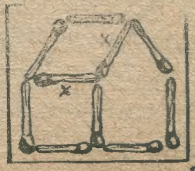

BUNU DUYDUNUZ MU?

SİNCAPLAR ÇOK GARİP HAYVANLARDIR. KANADALI BİR ODUNCUNUN ANLATTIĞINA GÖRE, EHLİLEŞTİRDİĞİ SİNCAPLARI, HER SABAH ÜZERİNDE YATTIKLARI BEZLERİ DALLARA ASARAK HAVALANDIRIRLARMIŞ...

THOMAS ALVA EDİSON KÜÇÜKKEN ÇOCUKLARI GAZLA UÇURMAYI DÜŞÜNÜRDÜ. BİR GÜN ARKADAŞININ BİRİNE GAZ YİYECEKLERİNDEN VERMİŞ NETİCE ALAMAMIŞTI.

GÖVDESİNDEN BAŞKA BİR AĞACA KAYNIYAN KAVAK KÖKSÜZ YAŞAMIYA DEVAM EDER...

VİTTORİO İSACCO ADLI BİR İTALYAN MUCİDİ FELAKETZEDE. UÇAK YOLCULARI İÇİN PARAŞÜT YERİNE ARKAYA TAKILABİLEN BİR HELİKOPTER DÜŞÜNMÜŞTÜR...

SPOR

Bütün fertlerimizle biz bir bütünüz

YAZAN : SULHİ GARAN

Bazı öyle spor çeşitleri vardır ki; insan bunları yaparken mücadeleye giriştiğinin farkına bile varmaz. Yürümek, bisiklete binmek, denize girmek, atıcılık (Nişan talimi) ve benzeri sporlar bu nevidendir.

Bir mesafe katetmek, evden okula gitmek ve dönmek, mektepte okuyan çocuk için bir mecburiyettir.

Günün ekseri zamanında yaptığımız bu işin hakikatte bir spor olduğunun farkına dahi varmayız. Yürümek suretiyle bir taraftan ayak ve bacaklarımız harekete geldiği gibi, diğer taraftan sallamak zorunda bulunduğumuz kollarımız, sağımıza solumuza bakmak maksadiyle faal hale koyduğumuz başımız; önümüzden arkamızdan geçenleri görmek, yanımızda cereyan eden şeylerin farkına varmak için döndürdüğümüz ensemiz; vücudumuzun uzuvları olmak itibariyle bedenimizi umumî şekilde hareket haline sevkettiğinden çok ehemmiyetlidir.

Yolda ilerlerken kaldırımlardan aşağı inmemek, yol kavşaklarında - şayet caddede trafik fenerleri varsa - bu nevi geçitleri aşarken çok dikkatli bulunmak şarttır.

Diğer taraftan daimî şekilde aynı uzunlukta adım atarak ilerlemek, yürürken nefes alıp vermeyi ayarlamak; yorulmamak, lüzumundan fazla enerji sarfetmemek bakımından birinci derecede mühim hususlardır.

Bu hususlara dikkatle beraber; uzak bir mesafeye daha çabuk varmak için âdeta koşar adım yürümek, hem de insanı terletir..

Terlemek, jimnastik ve spor yapan herkeste ne kadar normal bir hal ise; terli vaziyette korunmamak, kendini rüzgâra bırakmak veya bu durumda su içmek gayet tehlikelidir.

Bisiklete binmeğe gelince; bu iş yapılırken de yukarıda sıralayıp saydığımız hususlara riayet şarttır.

Ayrıca, yaşı küçük olanların; gidonu düz ve yüksek bisikletleri tercih edip Ale denilen aşağı doğru eğilmiş ve insanı kamburlaştıran gidonlardan kaçınmaları ciddî bir zarurettir.

Bisiklete binenlerin; şort tâbir edilen kısa kilotlar giymeleri; pantalonu uzun olanların, paçaları ayna ve zincire takılmaması için pantalonlarının dubleleri üzerine raptiye takmaları lâzımdır. Bu lüzum bir taraftan pantalonyırtılmaması, diğer taraftan vasıtanın kolaylıkla kullanılabilmesi bakımından gayet mühimdir.

Bisikleti tahrik edenlerin bilhassa ana cadde ve sokaklarda trafik kanun ve nizamlarına uygun şekilde hareket etmeleri; motorsuz ve motorlu nakil vasıtalarından sakınmaları, yayaları da taciz etmiyecek şekilde gitmeleri, kendi menfaatleri olduğu kadar vatandaşların menfaatı cihetinden de üzerinde dikkatle durulması gereken hususlardır.

Denize girmek, yani umumî mânada yüzmek; şimdi bahis konusu ettiğimiz iki spor nev'ine göre tehlikesi bilhassa yapan için daha önemlidir.

Türlü branşları olan su sporlarında insan vücudunun su ile mücadelesi gayet çetindir..

Bugüne kadar vukubulan deniz kazalarını tetkik edecek olursak, iyi yüzme bilen değil, bölgesinde şampiyonluk kazanan bazı kıymetlerin, sahilden çok fazla açılmak açılmak neticesi nefeslerinin kifayetsizleşerek boğuldukları veya ayak, yahut kollarına kramp girerek su üstünde kalacak hareketleri yapamadıklarından genç yaşta hayata veda ettiklerini görürüz.

Hemen her gün gazetelerde okuduğumuz teessür verici vak'aların sık sık tekerrürü; bunlardan ibret almasını bilmiyenlerin, kendilerini feda etmeleriyle değil, bir ailenin ilelebet mahzun ve mükedder kalmasiyle son bulmakta; üstelik, icap ettiği gün bu memleketi koruyacak bir erden de vatanımız mahrum kalmaktadır.

Şu çok mühim noktayı; genç okuyucularıma hatırlatmak isterim ki; dünyaya gelmek nasıl elimizde değilse, milletimizi bir ferdinden mahrum bırakmak da bizim kayfimize terkedilmiş bir husus değildir.

TARİH YAPRAKLARI

AHMET REFİK'İN ÖLÜMÜ

Tarihteki olayları romanlaştırarak tatlı bir şekilde okutan ve tarihe ait çok kıymetli eserler bırakmış olan tarih bilginlerimizden ve yazarlarımızdan Ahmet Refik 10 Ekim 1937 de ölmüştü.

TÜRKİYE'NİN 1. DÜNYA SAVAŞINA GİRMESİ

11 Ekim 1914 te Almanya ve Avusturya-Macaristan devletleriyle ittifak ederek İngiltere, Fransa ve Rusya'ya savaş ilân ederek 1. Dünya savaşına girdik. Almanya'nın silâhı bırakması, Amerika'nın düşmanlarımıza yardım etmesi yüzünden yenildik. Bu savaşın başındaki Çanakkale muharebesi bütün dünyanın takdirini kazandı.

AMERİKA'NIN KEŞFİ

12 Ekim 1492 de Hindistan'a giden kısa yolu aramak üzere denize açılan Kristof Kolomb, Hindistan zanniyle Amerika karasına ayak basmıştı. Bu tarih Amerika'nın keşfi sayılmaktadır.

ANKARA'NIN DEVLET MERKEZİ OLMASI

13 Ekim 1923 te Büyük Millet Meclisinin kararıyle Ankara Devlet merkezi oldu. Osmanlı tarihinde sıra ile Söğüt, Bursa, Edirne, İstanbul ve nihayet Cumhuriyet devrinde Ankara, devlet merkezi olmuştur.

ÇOCUK HAFTASI

EN İYİ ÇOCUK MECMUASI

BU SAYIDA

Balkan Harbi